Në kujtim të Ebu XhundUllah Uzbekit

Nga Ebu Se’id Al-Britani

[Nga videoja, “Porosia e një Muxhahidi”]

الدولة الاسلامية

Nga përkthyesi

Ebu Se'id Al-Britani është një Muxhahid në Shtetin Islam i cili është paraqitur në njërën nga videot e Shtetit Islam me titullin "Porosia e një Muxhahidi". Ai fillimisht ka qenë në Xhabhat al-Nusra por pastaj është larguar nga ai grup dhe është bërë pjesë e Shtetit Islam. Ai përveç që është pjesë e Xhihadit dhe merr pjesë në beteja kundër armiqëve të Allahut, ai ka kontribuar shumë edhe në paraqitjen e jetës në Khalifet, sqarimin e dyshimeve të ndryshme rreth Shtetit Islam, përgjigjen e pyetjeve më të shpeshta për jetën në Sham, ofrimin e ndihmës për shumë Muhaxhir rreth udhëtimit për në Khalifet etj. Ai poashtu është autorë i disa broshurave të shkurtëra (njëra nga të cilat është edhe ky libërth), si dhe është redaktorë i disa shkrimeve të tjera nga Muxhahidë të tjerë.

Allahu i pranoftë veprat e këtij vëllai dhe ia dhuroftë atë që ai më së shumti e dëshiron!

Në kujtim të Ebu XhundUllah Uzbekit

Nga autori

E shkruaj këtë artikull të shkurtër në kujtim të këtij ushtari dhe shpresoj se kjo do t'i inspiroj shumë (Musliman) dhe gjithashtu shpresoj se do të numërohet si sadakë e dhuruar për të në ditën e gjykimit. Allahu e shpërbleftë atë me Firdeus dhe më bashkoftë me të në botën tjetër, amin.

Në kujtim të Ebu XhundUllah Uzbekit

"Historia është e shkruar me dy ngjyra;

Me të zezë: boja e dijetarëve,

Me të kuqe: Gjaku i Shehidëve."

[Shejkh 'Abdullah 'Azem (Allahu e mëshiroftë)]

Tabela e përmbajtjes

Hyrje

Ebu XhundUllah Uzbeki, një burrë i cili ishte i qëndrueshëm në fushëbetejë, i cili e jetësoj me emrin e tij të qenit ushtarë i vërtetë i Allahut (‘azze ue xhel). Të gjithë ata që e njihnin e dëshmonin trimërinë dhe kurajon e tij në përballje me armikun.

Ebu XhundUllahi, 24 vjeçar, ishte një burrë i zhvilluar me një fizik shumë të mirë. Ai kishte krahërorë të gjërë dhe ishte shumë mirë i formuar. Unë e kam njohur Ebu XhundUllahin për një periudhë shumë të shkurtër kohore, përafërsisht 9 ose 10 muaj, por gjat kësaj periudhe ne u bëmë shokë shumë të ngushtë, sa që do të vdisnim për njëri tjetrin pa u kursyer fare.

Megjithëse ai nuk e kuptonte as një fjalë Anglisht dhe as unë nuk e kuptoja as një fjalë Rusisht, ne të dy ia dilnim që të komunikonim në Arabisht dhe u bëmë vëllezër të afërt. Ku do që unë shkoja në fushëbetejë, ai ishte menjëherë prapa meje; dhe ku do që ai shkonte në fushëbetejë, unë isha menjëherë prapa tij.

Takimi Im i Parë Me Të

Në ditët e para pas bashkangjitjes (time) me Deulen, njëra nga pikat tona të ribetit[1] ishte nën sulmin e armikut. Alarmi ishte dhënë dhe ne të gjithë u hodhëm mbi veturën tonë ‘pickup’ dhe udhëtuam për në linjat e frontit për t'i ndihmuar vëllezërit tonë. Vetura u parkua rreth 300 metra larg linjës së frontit dhe ne i kaluam me vrapim të lehtë 300 metrat e mbetura. Megjithatë, përshkak se kjo ishte një pikë e re e ribetit, ne nuk ishim në dijeni se ku ishte armiku dhe ku ishin vëllezërit tonë.

Atje ishim ne rreth 30 vëllezër në maje të një kodre që ishte përballë një kodre tjetër, prapa së cilës, armiku dhe vëllezërit tonë ishin duke shkëmbyer zjarrë. Ne mund t'i dëgjonim qitjet e armëve duke ardhur që andej por ishim pak në konfuzion se ku ishte armiku dhe ku ishin vëllezërit. Kjo i bëri disa nervoz dhe të tjerët të acaruar, pasi që ne dëshironim që t'i ndihmonim vëllezërit tonë por nuk e dinim se kush ku ishte.

Njëri nga vëllezërit në maje të këtij mali kishte një radio dhe ishte duke folur me vëllezërit që ishin nën sulm, duke provuar që të kuptonte se kush ku ishte. Kjo ishte një kohë e vështirë për çdonjërin. Herë pas here disa plumba fluturonin sipër kokave tona dhe të gjithë ishim duke u zvaritur në maje të këtij mali duke pritur për instrukcione të mëtejshme.

Tensionet u ngritën përderisa ne qëndronim të shtrirë aty, duke i dëgjuar armët duke u shkrepur, të paaftë që t'i ndihmonim vëllezërit tonë në nevojë. Në kulmin e tensionit, nuk kishte shumë gjëra që mund të

[1] Ribet quhet ruajtja e kufirit që e ndan vendin e Muslimanëve nga qafirat

bënim, pasi që nuk donim që të përfundojmë duke i qëlluar vëllezërit tonë, gabim i cili ndodhë shumë herë në fushëbeteja.

Koha kalonte dhe shumë prej nesh filluan që të bëheshin nervoz dhe të acarohëshin. Unë i fola vëllait që e kishte radion duke e pyetur se pse po merr kaq kohë për ta mësuar lokacionin, dhe përderisa po flisja me të, e dëgjova një vëlla që bërtiste në drejtim të të gjithëve në mal

duke thënë, "Vëllezërit tonë po vdesin, përse ne jemi ende këtu?" Dhe me një zë të lartë, ai bërtiti "Allahu ekbar", dhe vrapoj duke zbritur nga kodra dhe u ngjit mbi kodren tjetër. Unë e shikoja këtë vëlla, duke vrapuar me një PKC në dorën e tij, përderisa ai turrej nëpër fushë. Kur arriti në anën tjetër, ai u ul dhe u pozicionua në tokë dhe filloj që të qëlloj drejtë armikut.

Sapo shkoi ai, vëllai me radio na informoj lidhur me vend-ndodhjet e armikut. Ishte ekzaktësisht në vendin për ku vraponte ky vëlla.

Çdonjëri shikoj drejtë tij me ndërim dhe respekt, e veprimi i tij e nxiti secilin që të vrapoj përpara me kurajo dhe zell.

Përderisa beteja vazhdoj, unë e humba nga sytë këtë vëlla, megjithatë pas zmbrapjes së suksesshme të armikut, ne të gjithë u rigrupuam në pikën e ribetit. Pasi që e pashë atë, unë vetëm buzëqeshja duke shikuar në një fytyrë të mbushur me nur (dritë). Vëllai kishte një buzëqeshje në fytyrën e tij përderisa qëndronte në tokë duke biseduar me vëllezërit (që ndodhëshin) rreth tij. Ishte e mahnitshme se si ai ishte aq i ashpër me jobesimtarët dhe kishte kaq dashuri dhe mëshirë drejtë vëllezërive të tij Musliman [Shih Kur'an, 48:29].

Kaluan disa ditë e unë isha në 'Shtëpinë e sigurtë'; çdo herë që e shihja këtë vëlla, unë do ta kujtoja kurajon dhe padurimin e tij për t'i luftuar armiqët e Allahut. Njëherë fola me të dhe e pyeta për emrin; "Ebu XhundUllah" ai ma ktheu, një emër që e reflektonte përsonalitetin e tij dhe një burrë që do të bëhej shoku im më i mirë dhe shoqërues i afërt në javët në vazhdim.

Dashuria e Tij Për Ribet

Përderisa kalonin muajt, unë njëherë u përzgjodha për një pikë të ribetit në Baruzah, një fshat i vogël afër Ikhtirin-it (Vilajeti Haleb). Aty ishin dy batalione, Një batalion Anglisht folës dhe një batalion Rusisht folës. Fillimisht unë isha me batalionin Anglisht folës, megjithatë pas një kohe, vendosa që t'i bashkohem batalionit Rusisht folës.

Shumica nga ne flisnim Arabisht në një shkallë të caktuar, disa më mirë se të tjerët, por komunikimi ynë ishte i mirë.

Gjat netëve unë e shihja Ebu XhundUllahin me një buzëqeshje të madhe në fytyrën e tij. Edhe kur ishte i lodhur dhe gjysmë i fjetur, ai do të buzëqeshte. Kënaqësia nga ribeti ishte e dukshme në fytyrën e tij.

Secili nga ne do të bënte nga dy orë ribet vet i dyti gjat natës. Kështu dy vëllezër do të bënin (ribet) nga 8pm deri në 10pm, pastaj dy vëllezër të tjerë do të bënin nga 10pm deri në 12 në mesnatë, kështu vazhdonte deri në Sabah.

Megjithatë Ebu XhundUllahi, zakonisht i bënte 6 orë (ribet) e ndonjëherë edhe më shumë brenda një nate. Ndonjëherë ai qëndronte zgjuar nga Jacia deri në Sabah duke bërë ribet duke i lënë të tjerët që të flenë. Veprimi i kësaj gjëje për një natë ose dy nuk është edhe aq i vështirë, megjithatë veprimi

i vazhdueshëm i kësaj për muaj të tërë nuk është punë e lehtë. Ebu XhundUllahi e tregoj vetën të jetë një Murabit[2] i vërtetë.

Shumë herë ai do të zgjohej për (ta kryer) rendin e tij dhe nuk do të lëvizte as një muskul, vetëm duke qëndruar me armën e tij aty dhe me kujdes duke shikuar në teritorin e armikut.

Dashuria e Tij Ndaj Të Zvariturit Deri Tek Armiku

Kështu shumë herë gjat ribetit tonë të natës, Ai shikonte kah unë dhe thoshte, "(përkthimi) Ebu Se'id, a të shkojmë përpara dhe ta sulmojmë armikun në befasi?" dhe ne zvaritëshim aq afër linjave të armikut sa që nëse vetëm do të kollitëshim do të kapëshim.

Në fazat e para, ne do të zvaritëshim, ndalonim për pak, fshihëshim prapa pemëve, zvaritëshim edhe pak, deri sa afroheshim mjaftueshëm për të hapur zjarrë. Por përderisa javët kalonin, ne aq shpesh e bënim këtë sa që ecnim qetësisht tërë rrugën.

E mbaj në mend njëherë ishte radha ime për t'i larë enët, kështu që isha pakëz vonë për t'ju bashkuar vëllezërive në ribet dhe kur mbërita nuk pashë gjurmë të Ebu XhundUllahit, kështu unë e kreva orarin tim të natës dhe shkova për të fjetur. Ditën në vazhdim e pashë Ebu XhundUllahin të veshur me roba të reja, me këpucë të reja dhe me një xhaketë të re. Unë e pyeta rreth kësaj dhe ai më tregoj se si ai dhe një vëlla Ensar kishin shkuar fshehurazi në teritorin e armikut dhe ia kishin dalë që të fitojnë ca Ganimet. Unë isha shumë i zemëruar ndaj tij se nuk më kishte marrë mua me të. Përderisa i bërtisja se nuk kishte shkuar me mua, ai buzëqeshte dhe të dy përfunduam duke qeshur. Unë e detyrova që të më premtonte se kurrë më nuk do të shkonte përpara pa mua dhe ai e bëri këtë (premtim).

Atë natë, unë dhe ai shkuam fshehurazi ne teritorin e armikut. Ne ia dolëm që të shkojmë rreth 50 metra afër armikut dhe ishim duke u zvaritur në fushë të hapur duke shkuar fshehurazi edhe më afër. Ishte përafërsisht (ora) 2am dhe përderisa ne po afrohëshim fshehurazi edhe më afër, dëgjuam armikun duke e ngarkuar një plumb në karikatorin e pushkës së tij.

Ne të dy ndaluam qetë, duke shpresuar se ai nuk do të na shihte. Armiku pastaj qëlloj një plumb i cili fërshëlloj sipër kokave tona. Përderisa ne qëndronim të shtrirë aty në fushë të hapur afër njëri-tjetrit, një tjetër plumb u qëllua nga ana e djatht mbi kokat tona. Ne të dy e shikuam njëri-tjetrin, duke menduar se sot do të ishte dita e fundit e jetës tonë. Ishte errësirë e plotë dhe ne të dy ishim të kamofluar, megjithatë çdo lëvizje do ta bënte edhe më të lehtë për armikun që të na lokalizonte, e ne shpresonim se ata nuk do të arrinë (që të na lokalizojnë).

Ne qëndruam të shtrirë aty për disa minuta dhe armiku i kishte gjuajtur disa plumba. Pastaj disa plumba ishin duke u qëlluar larg në të djathtën tonë dhe pastaj larg në të majtën tonë, kështu ne pastaj e kuptuam

[2] Muxhahidi I cili bënë ribet quhet Murabit

se nuk na kishin parë por ndoshta vetëm e kishin dëgjuar ndonjë zhurmë. Ne nuk mund të vraponim përpara përshkak se nuk kishte mbulim, e as prapa nuk mund të vraponim ngase mbulimi më i afërt ishte 50 metra larg. E çdo shenjë e lëvizjes ose zhurmes do ta bënte armikun që të na shihte qartë. Rreth 10 minuta më vonë ne ia dolëm që të largohëshim të pa lënduar.

Ky ishte vetëm një nga shumë mini misionet që i kemi pasur së bashku. Çdo mision e rriste dashurinë tonë që e kishim për njëri-tjetrin dhe përderisa koha kalonte vëllezërimi jonë shtohej vazhdimisht. Vërtetë jeta e ribetit na solli neve shumë afër njëri-tjetrit, pasi që jetesa me dikë për një kohë kaq të gjatë e rritë lidhjen ndërmjet jush. Emiri jonë, Ebu Muhammed Çeçeni, e dinte sa të afërt ishim bërë dhe na përzgjidhte së bashku për çdo punë.

Ebu XhundUllahi dhe PKC-ja e tij

Ebu XhundUllahi ishte i njohur se ishte gjithnjë me PKC-në e tij; një pushkë diçka më e madhe dhe më e rëndë se një AK47. Çdokund që shkonte, ai e merrte PKC-në e tij me vete. Është një armë shumë e rëndë dhe jo diçka që secili mund ta përballoj. Por Ebu XhundUllahi ishte i ngjitur për të dhe e donte atë shumë. E mbaj në mend se një ditë isha në 'shtëpinë e sigurtë' duke kërkuar për të dhe e gjeta në tavan duke e pastruar PKC-në përderisa e këndonte një ilahi. Ishte një pamje e bukur. Ndërsa vëllezërit e tjerë e shijonin kohën e tyre të pushimit nga ribeti duke luajtur futboll ose duke ngrënë jasht, ky vëlla ishte vetmuar në tavan dhe ishte duke e përshtatur PKC-në e tij, duke e pastruar atë me vajin e tij të armëve.

Shikova drejtë tij përderisa ai buzëqeshte duke e kënduar ilahinë e tij Uzbeke Xhihadike. Vetëm kjo pamje ishte e mjaftueshme për ta shtuar dashurinë time ndaj tij.

Ai ishte i njohur si Burri me PKC, shumë herë kur vëllezërit nuk e dinin emrin e tij por donin që të flisnin për të, ata i referohëshin atij si "Vëllai me PKC".

E mbaj në mend njëherë në ribet, unë po qëndroja në tavanin e një shtëpie dhe përderisa nata po vinte ngadal, e pashë atë duke ecur nga shtëpia tjetër me AK47-shin e tij në krahun e djatht, një pushkë mbi krahun e majt dhe me PKC-në e tij në dorë. Unë buzëqesha ndërsa shikoja në këtë ushtarë trim përderisa ishte duke dalur dhe duke shkuar në pozicionin e tij për roje gjat natës.

Gjat kohës së tij të lirë ai e rregullonte PKC-në e tij. Ai dinte të qepte, kështu ai qepte mbulesë për karikator si dhe e kamuflonte armën e tij. Ai gjithashtu e pati bërë një qantë shpine nga druri me një zingjirë nga plumbat që vinin të lidhura me armën e tij. Nëse nuk dini shumë rreth PKC-ve, është vështirë për ta shpjeguar, por vërtetë ishte një shpikje intelegjente dhe e dobishme. Në vend se të jetë pakoja e plumbave afër këmbëzes së armës, duke e bërë më të rëndë (armën), ai e kishte atë në shpinën e tij.

Java tjetër kaloj duke folur të gjithë rreth kësaj. Ishte diçka si dikush kur e modifikon veturën e tij, por shumë më interesante dhe më e jashtëzakonshme.

Bujaria e Tij

Gjat ribetit, ne zakonisht kishim 3 javë në (ribet) dhe 3 ditë pushim. Ky ishte orari i zakonshëm në ato ditë me atë batalion. Unë dhe ai i kalonim ditët e pushimit së bashku. E gjat ditëve të pushimit ne grindëshim me njëri-tjetrin se kush do të paguante për të mirat në shitore. E ndonjëherë bukfalisht ne ndesheshim! Ne e shtynim dhe e godisnim njëri tjetrin duke provuar për ta paguar shitësin. Nganjëherë ne fillonim që të luanim mundje, e pasi që ai ishte më i madh se unë, ai zakonisht fitonte.

Kjo e shtonte , tashmë të madhen, dashurinë tonë për njëri-tjetrin. Shumë herë unë bleja diçka për të dhe ai blente diçka dyfish më të shtrenjtë për mua.

E mbaj në mend se një herë e pata blerë një xhu'beh për të. Një xhu'beh është pak si një jelek por me gjepa për t'i futur municionet. Ai ishte aq i lumtur dhe i gëzuar sa që ditën tjetërhe provoj të ma dhuronte revolen e tij. Unë refuzova sjellshëm dhe ditën tjetër u zgjova dhe e pashë se ai ma kishte lënë atë (revolen) afër jastëkut tim!

Profeti (sal Allahu alejhi ues-Selam) ka thënë, “Dhuroni dhurata ndaj njëri-tjetrit pasi që kjo do ta shtoj dashurinë në mes jush” dhe vërtetë kjo është e vërtetë. Ne garonim në të dhënit dhurata njëri-tjetrit, dhe shumë herë unë detyrohësha që t'i refuzoja dhuratat e tij përshkak se ishin vërtetë shumë. Secilën herë që ne shkonim në dyqanet ushtarake për të blerë diçka ne përfundonim duke luajtur dyluftim se kush do të paguante; çdonjëri dëshironte që ne të paguanim.

Aftësitë e Tij Për Të Qepur

Ebu XhundUllah Uzbeki nuk ishte vetëm një luftëtarë i patrembur, por gjithashtu ishte i aftë në qepje. Siç u përmend më lartë, Ai e kishte qepur një mbulesë për AK47-shin e tij, të gjitha vendet për municionet e tij, si dhe për PKC-në e tij. Sa herë që diçka shkyhej nga robat e tij ai do ta ngjiste atë përsëri. Gjat kohës tonë në ribet ne të dy kishim shumë vende të zbrasta të municioneve të cilat mund të porositen ndaras nga Xhu'beh.

Ai pastaj mu afrua një ditë pasi që e kishte qepur dhe e kishte bashkuar një mbajtëse të vogël të dyfisht të municioneve në një rip të vogël që vendosej rreth belit (për të ma treguar). Ishte vërtetë një dizajn shumë i zgjuar dhe i mirë. Shumë herë unë hyja tek ai në dhomë dhe e shihja atë me një masë të madhe pëlhure të shpërndarë nëpër tokë, me gërshërët e tij, gjilpëra dhe peri në tokë; dhe shumë herë ai qepte gjëra për mua.

Çfardo që ai bënte për vete do të ma tregonte i gëzuar dizajnin e saj dhe nëse unë e pelqeja atë, ai me gjithë dëshirë e qepte një edhe për mua. Madje shumë nga veshjet tona ushtarake i ndanim pasi që

ndonjëherë atij i nevoitej diçka e imja e ndonjëherë mua më nevoitej diçka e tij, e ndarja e veshjeve ushtarake e rrit dashurinë ndërmjet dy vëllezërive.

Nëse atij i nevoitej diçka e imja, unë me dëshirë ia dhuroja atë atij, e pas qepjes së saj në një tjetër gjë për ta bërë një send të ri, ai pastaj vazhdonte që ta bënte një kopje të saj për mua. Ne i modifikonim Xhu'bet tona, duke i mbajtur ato ditët e ardshme dhe shikonim se ku nevoitej përmirësim.

Deri sa kalonin javët, shumë vëllezër zbuluan rreth talentit të tij, kështuqë sa herë ndonjë vëllai i nevoitej diçka ai do t'i afrohej Ebu XhundUllahit për atë punë. E kujtoj një incident ku Ebu XhundUllahi ishte duke e qepur një këllëf për thikën e tij të madhe; pasi që kishte mbaruar një tjetër vëlla kërkoj që ai ta qepte poashtu një për hanxharen e tij. pasi që Ebu XhundUllahi përfundoj, një tjetër vëlla kërkoj që ai ta qepte një gjep për të në pantallonat e tij. pasi që Ebu XhundUllahi e përfundoj këtë, një tjetër vëlla kërkoj që ai t'ia qepte xhu'ben e tij. Unë isha duke qëndruar në dhomë gjithë kohën duke e pastruar armën time dhe isha dëshmitarë se si atij i kërkohej që ta bënte një punë të re sapo ai e përfundonte punën e vjetër. Kur vëllai i fundit u afrua për t'i kërkuar që ai t'ia qepte xhu'ben, Ebu XhundUllahi pak u mërzit dhe bërtiti “Ja ikhwaaaaa! (o vëllezër!)” Ebu XhundUllahi kishte shumë gjëra për të bërë për vete ndërsa vëllezërit vazhdonin që ta shqetësonin me kërkesat e tyre.

Ishte një pamje humoristike deri sa e shihja atë duke qepur gjëra njëra pas tjetrës për vëllezërit ndërsa kishte shumë punë për vete për të bërë.

XhundUllahi Në Betejën e Ikhtirin-it

Në Sheval 1435, ne kishim për ta sulmuar Mes'ud-in (një fshat para Ikhtirin-it). Plani ishte nga planet e thjeshta, 8 vëllezër kishin për të qëndruar në një BNB (diçka si tank i vogël) dhe do të udhëtonin për në fshat dhe do ta hiqnin qafe armikun në befasi. Kur hymë në fshat, ne të gjithë u hodhëm jasht BNB-së nga prapa dhe qëndruam aty përderisa i mësuam vend-ndodhjet (pasi që nuk kishte dritare në BNB). Ne qëndruam prapa BNB-së duke u mbrojtur/fshehur pas saj për pak kohë.

Çdonjëri qëndronte aty duke pritur që tjetri të fillonte me lëvizjen e parë. Në këtë kohë, Ebu XhundUllahi mori iniciativën dhe vrapoj përpara duke e ngritur zërin me tekbir. Me PKC-në e tij në dorë dhe me AK47-shin e tij mbi krah, Ky ushtarë i Allahut vraponte në ballë duke gjuajtur drejtë armikut. Vetëm pamja e tij duke marshuar përpara ishte e mjaftueshme për të gjithë të tjerët që të vraponin pas tij njëri pas tjetrit.

Kur hymë në fshat, unë dhe ai ishim gjithnjë së bashku. ku do që unë shkoja, ai më ndiqte; dhe ku do që ai shkonte unë e ndiqja. Ne ishim vendosur në një grup të vogël prej 4 vetave, të cilët duhej që të qëndronin të mbledhur së bashku gjat betejës. Me të parën, një vëlla kishte shkuar jasht (kishte dalë nga grupi), pastaj një tjetër vëlla i rastësishëm ishte bashkuar me ne, pastaj një vëlla tjetër mungonte, pastaj edhe ky vëllai i ri u largua, etj.

Çregullim i plotë, asnjë nuk qëndronte në grupin e vet. Por përgjat betejës unë dhe Ebu XhundUllahi ishim afër syve të njëri-tjetrit.

Ne të dy kishim aq shumë besim tek njëri-tjetri sa që unë me lehtësi do të vrapoja një milje pa shikuar fare prapa, por ta dija se ai ishte prapa meje, e njejta ishte edhe me të. Unë vetëm do ta thërrisja emrin e tij dhe do të vrapoja gjat një rruge dhe do ta dija se ai ishte prapa meje, aq shumë që kishim besim në njëri-tjetrin.

Ai ishte gjithnjë në linjën e frontit, duke marshuar përpara, duke i nxitur të tjerët për të luftuar.

Askush nuk mund të ishte me të përveç se do të ndjente se do ta fitonin betejën. Ai sillte një ndjenjë të trimërisë dhe kurajos tek të gjithë që ishin rreth tij.

Pasi që Mes'udi u morr, unë, Ebu XhundUllahi dhe dy vëllezërit e tjerë ishim duke qëndruar ndërmjet Mes'udit dhe Ikhtirin-it (vendi i ardhshëm). Ishte një fushë e hapur përreth 100 - 200 metra dhe Ebu XhundUllahi po qëndronte aty, në kufi të vendit duke na nxitur neve që ta sulmonim gjithashtu edhe vendin tjetër. Plani i natës ishte që të merrej vetëm Mes'udi, megjithatë Ebu XhundUllahi kishte plane të tjera.

Dy vëllezërit e tjerë që ishin me ne provonin që ta bindnin Ebu XhundUllahin dhe t'i thonin që të priste deri sa të vinin përforcimet, përshkak se ishim vetëm 4 vëllezër prezent. E 4 vëllezër duke vrapuar në fushë të hapur në teritorin e armikut nuk ishte vendim i zgjuar për tu marrë. Ebu XhundUllahi u frustrua duke pritur dhe u kthye (kah vendi tjetër) dhe vrapoj përgjat fushës së hapur drejtë armikut. Vetëm pamja e këtij ushtari ishte e mjaftueshme që të na bënte neve që ta ndjeknim me radhë.

Gjat këtij momenti unë u plagosa dhe u shtriva prapa një guri të madh. Unë isha rreth 10 metra nga Ebu XhundUllahi e kur më pa mua duke rënë, ai vrapoj drejtë meje. Unë i bëra me shenjë që të ulej pasi që ishte duke qëndruar ngritur në një fushë të hapur me armikun rreth 20 metra larg duke qëlluar drejtë nesh nga dritarja e një shtëpie. Ai e injoroj kërkesën time dhe bërtiste për një doktor që të vije. Ndërsa vëllezërit vrapuan përmes kësaj fushe, ai qëndroj aty afër meje pa as një mbrojtje/mbulim. E shihja atë se si e kaplonte paniku duke mos ditur se çfar të bënte me mua. Disa minuta më vonë erdhi një vëlla i cili kishte pak njohuri rreth shërimit të plagëve. Plaga ime u mbështjell dhe përgjat gjith kësaj kohe Ebu XhundUllahi qëndronte afër meje pa ndonjë mbrojtje/mbulim përderisa armiku ishte duke qëlluar drejtë nesh.

Pasi që ai u ul dhe e ndihmonte vëllain për ta mbështjellë plagën time, unë po qeshja tepër shumë. Unë nuk e di se pse po qeshja, por e di vetëm që qeshja shumë. Ishte një ndjenjë e veçantë. Megjithse ishte dashur që unë të isha nën dhimbje, unë nuk ndjeja asgjë dhe e gjitha që mund ta bëja ishte të qeshja. Ebu XhundUllahi e thoshte emrin tim, por e gjitha që bëja si përgjigje ishte të qeshja dhe të qeshja. Ma merr mendja se ai u ndje pak konfuz, kështuqë përderisa unë qeshja, ai e ngriti dorën dhe më ra shuplakë përmes fytyres përderisa ma thërriste emrin; ajo (shuplaka) më zgjoi!

Unë isha i lidhur dhe i ndihmuar që të dalë prej fushëbetejës nga Ebu XhundUllahi. Pasi që e kreu ndihmën ndaj meje, unë frigësohësha se e kishte goditur së paku një plumb dhe mund ta shihja se edhe ai i frigësohej të njejtës për mua. Njëherë kur ishim prapa mbulimit/barierës, unë u shtriva në tokë dhe e pashë atë se si ju bërtiste vëllezërive që të vinin me një 'pickup' që të më kthenin mua prap në spital. Unë

përpiqësha që ta qetësoja por shihej se zemërimi i tij ishte për mua dhe erdhi si pasojë e dashurisë së tij për mua. Ai dukej se po përfshihej nga paniku dhe unë e ndjeja atë.

Unë nuk doja që ai ta humbte shpërblimin e të luftuarit në linjat e frontit, kështuqë vazhdimisht i thoja që të kthehej prap në front, ndërsa ai refuzonte duke thënë se do të vazhdonte të qëndronte me mua deri sa të sigurohej se do të më merrnin nën kujdes.

Pastaj erdhi një 'pickup', unë ia dhash atij armën time, plumbat dhe të gjitha që i kisha dhe i thash që të kthehej prapa tek linjat e frontit dhe t'i vriste armiqët. Ai më ndihmoj për të hipur në 'pickup', u sigurua se isha mirë dhe u kthye duke vrapuar në linjat e frontit.

Siç u përmend më lartë, plani i natës ishte që vetëm Mes'udi të sulmohej, megjithatë Ebu XhundUllahi me padurimin e tij për t'i luftuar qafirat i priu rrugës për në Ikhtirin. Vërtetë ai e hapi rrugën për shumë beteja.

Mospëlqimi i Tij Për Tu Tërhequr Nga Beteja

Ebu XhundUllah Uzbeki ishte i njohur për të urrejturit e tij ndaj konceptit të tërheqjes nga fushëbeteja. Kur pati dëgjuar se vëllezërit ishin tërhequr pak nga Kobani, ishte frustruar dhe kjo e pati mërzitur atë shumë. Ai ishte i zemëruar për të gjithë vëllezërit të cilët i kishin dhënë jetët e tyre në atë vend, e tërheqjen tonë nga aty, ai e shihte si tradhëti ndaj Shehidëve. Kurdo që ndonjëherë përmendej ky incident në ndonjë grumbullim, ai do të fliste rreth mospajtimit të tij me këtë dhe mospëlqimi për tu tërhequr lehtësisht mund të shihej në fytyrën e tij.

E mbaj në mend një rast kur duhej të tërhiqëshim nga sulmi jonë ndaj një fshati përshkak të mosmbërritjes së përforcimeve (ne ishim vetëm 12 vëllezër). Ishte një tërheqje taktike me vendim të emirit të grupit tonë. Gjat sulmit, ne ishim duke e sulmuar fshatin nga jugu, megjithatë emiri na tha mua dhe Ebu XhundUllah Uzbekit që të shkojmë përgjat fushës së hapur dhe të kthehemi kah pjesa lindore e fshatit që ta sulmojmë atë (fshatin) nga aty. Ndërsa ne të gjithë ishim në pozicionet tona, duke qëlluar drejtë armikut, e morrëm urdhërin për tërheqje. Kjo na habiti mua dhe Ebu XhundUllah Uzbekin koxha shumë. Ne hezitonim shumë për tu tërhequr, e vetëm pasi që i tërë batalioni ishte tërhequr edhe ne u tërhoqëm.

Ndërsa po tërhiqëshim dhe po rigrupohëshim prapa në fshatin tonë, Ebu XhundUllah Uzbeki ishte i irituar me vendimin e emirit. Unë e njihja Ebu XhundUllah Uzbekin dhe e dija se sa e urrente ai konceptin e tërheqjes, kështuqë mua më duhej që ta qetësoj, gjë që nuk ishte punë e lehtë. Unë gjithashtu kisha besim në emirin tonë (Ebu Muhammed Çeçenin) pasi që e dija se vendimi i tij ishte i bazuar në urtësi dhe mendjemprehtësi. Vetëm pas bisedës me emirin dhe njohjes së arsyeve të tij për tërheqje Ebu XhundUllah Uzbeki u hesht. Por përsëri, unë mund ta shihja mërzinë e tij, edhe pasi që e morri një përgjigje të kënaqshme! Ebu XhundUllah Uzbeki ishte një ushtarë i vërtetë i Allahut, Allahu (‘azze ue xhel) i pranoftë të gjitha veprat e tij, amin.

Turpi i tij

Një mik i mirë i imi, Ebu Musa Norvegi, din t'i trajtoj plagët, e më vonë ai më ka treguar se në betejën e Ikhtirin-it, kur kishte shkuar në fushëbetejë, Ai e kishte parë Ebu XhundUllahin të shtrirë në tokë në dhimbje. Ai ishte qëlluar në këmbë afër ijës (në pjesën e sipërme të këmbës, në pjesë të turpshme), Megjithatë sa herë që dikush provonte t'i afrohej që ta trajtoj (plagën e tij), Turpi dhe ndjenja e tij e krenarisë e bënin që të mos e pëlqente të zbulohej dhe të prekej afër asaj pjese të trupit të tij. Duke qëndruar i shtrirë në tokë, ai i shtynte dhe i qëllonte vëllezërit ndërsa ata përpiqëshin që ta ndihmonin. O Ebu XhundUllah, ti je një burrë vërtetë krenarë dhe i dinjitetshëm!

Në një tjetër ngjarje, Ebu XhundUllahit i ishte futur në pjesën e prapme (prapanicë) një copë predhe. Kjo i shkaktonte atij mjaft dhimbje kur ulej, e edhe kur ecte kishte mjaft dhimbje përshkak të kësaj. Copa e predhes ishte e vogël në madhësi por qëndronte brenda dhe i shkaktonte shumë puçëra nëpër tërë trupin. E mbaj në mend kur më tregonte për këtë, dhe kur e pyesja se përse nuk kishte shkuar në spital për ta hequr, ai thoshte se i vinte turp që ta zbulonte avretin e tij (pjesët e turpshme). Ebu Xhundullahi ishte një luftëtarë përballë qafirave dhe një vëlla modest dhe i turpshëm jashtë fushëbetejës.

Ne pastaj shkuam tek mjeku dhe ai ia tregoj mjekut një puçër në dorën e tij dhe ju deshën rreth 5 minuta që t'ia tregonte mjekut vendndohjen e copës së predhës. Unë qeshja përderisa ai belbëzonte gjat të folurit. Një vëlla i mrekullueshëm, i ashpër ndaj qafirave dhe i butë me besimtarët.

Pasi që e morëm mjekimin dhe u larguam nga mjeku ai shikonte kah unë dhe buzëqeshte ndërsa unë qeshja tepër shumë. Nuk mendoj se ndonjëherë e kam parë atë aq në siklet ose aq të turpëruar.

Ndryshimi brenda një nate

Përiudhat e gjata në Xhihad (dhe më saktësisht në ribet) mund të shkaktojnë stres. Që ta luftojmë këtë neve na duhet një lloj loje ose dëfrimi. Martesa ndihmon shumë, por shumë prej nesh që jemi beqarë, bëjmë gjëra të tjera, si marrja me sport ose loja me fëmijët e vendit. Shumë prej nesh, duke përfshirë edhe Ebu XhundUllahin kishim telefonë në të cilët i luanim disa lojëra. Kjo gjë ishte një largues i mirë i stresit.

Një ditë Ebu XhundUllahi u zgjua nga gjumi dhe filloj që të më thoshte se sa jo i devotshëm ishte dhe se si dëshironte që të ngritej në ibadet. Ai fliste rreth asaj se si jeta ishte shumë e shkurtër për tu sjellur vërdallë etj. Disa orë më vonë, e pashë atë duke u kthyer nga qendra e vendit dhe (e pashë se) i kishte fshirë nga telefoni i tij të gjitha lojërat dhe i kishte instaluar në telefonin e tij të gjitha aplikacionet Islame që kishte mundur t'i gjente.

Ebu XhundUllahi i buzëqeshur që unë e njihja ishte bërë më i heshtur. Ndërsa ditët kalonin, ai e kalonte një pjesë të madhe të netëve në vetmi. Unë e pyesja se çka ishte puna dhe se a mos donte që të fliste rreth diçkahje por ai më siguronte se gjithshka ishte në rregull dhe se ai vetëm donte që të vetmohej me Allahun (‘azze ue xhel) dhe të meditonte rreth jetës.

Shumë ditë unë e shihja atë të dilte nga 'shtëpia e sigurtë' krejtë i vetëm, me revole në gjep dhe nuk e di se në çfar ore të vonë të natës kthehej. Ai kishte filluar që ta izoloj vetën dhe të fliste më pak dhe nga marrëdhënja jonë e ngusht që e kishim, shumë vëllezër më pyesnin mua për të se a ishte mirë apo jo.

Disa javë më vonë dhe në kulmin e periudhës së tij të izolimit, ai më thirri një natë rreth orës 12 në mesnatë. Pasi që u zgjova nga dysheku dhe dola nga dhoma, ai më tha se dëshironte që të bënte sulm Istish'hadije (sulm vetëfliues)!

Shkuarja Për Në Operacionin e Tij istish'hadije

Unë mund ta kujtoj saktësisht ngjarjen kur ai më tha se ishte duke shkuar për operacionin e tij Istish'hadije (vetëflijues). Ai kishte një buzëqeshje të madhe në fytyrën e tij dhe ai më thoshte se e gjitha që donte ishte të jetë me Allahun (‘azze ue xhel). Dashuria e tij për Allahun (‘azze ue xhel) e kishte bërë që ta urrente këtë dunja dhe të gjitha kënaqësitë e saj. Unë e kisha ndjenjën se kjo ishte ajo që e kishte shtyrë atë që të izolohej dhe të ishte vazhdimisht në mendime të thella. Unë e kisha këtë ndjesi sapo ai filloj që të jetë më pak komunikativ dhe më pak social.

Ai më tha se e kishte parë një ëndër në të cilën ai ishte në një fushëbetejë përballë qindra PKK-ve të cilët qëllonin drejtë tij, e me një plumb në armën e tij, ai i kishte qëlluar ata duke e vrarë një numër të madh prej tyre. Ai tha se kishte menduar se kjo (ëndër) e kishte kuptimin e një sulmi Istish'hadije (vetëflijues). Unë e përqafova dhe i thash që t'i mbante sekret planet e tij e ai më tha se këtë ma kishte treguar vetëm mua dhe dy vëllezërive të tjerë.

Ditën tjetër në mëngjes, ai ishte gati për të shkuar. Unë qëndrova me të gjat gjithë kohës, duke provuar që t'i mbaja emocionet e mija nën kontrollë. Çdo herë që shikoja në të unë buzëqeshja me një grimë dëshpërimi në buzëqeshjen time, e ai vetëm e kthente buzëqeshjen, duke e ditur se do të më mungonte.

Ishte një skenë emocionale për mua pasi që duhej t'i thoja lamtumirë njërit nga shokët e mi më të ngushtë. Megjithatë kjo është rruga e Xhihadit dhe ne të gjithë jemi të destinuar që të vdesim një ditë dhe Xhenneti do të jetë vendbanimi jonë dhe pika përfundimtare e takimit.

Dita dukej shumë e gjatë përderisa ne prisnim për emirin e vendit që të vinte për ta marrë atë, ndërsa orët kalonin, situata u tensionua edhe më shumë. Unë dëshiroja që ta kapja atë dhe t'i kërkoja që të mos shkonte, por për hirë të Allahut (‘azze ue xhel) ne takohemi dhe për hirë të Allahut (‘azze ue xhel) ne ndahemi.

Pastaj vetura u parkua në 'shtëpinë e sigurtë' e përderisa unë e përciellja atë për tek vetura, zemra filloj që të më rihte më shpejtë. Ne e përqafuam njëri-tjetrin dhe të dy i kërkuam njëri-tjetrit falje për çdo gjë që kishim bërë me të cilën e kishim hidhëruar njëri-tjetrin.

Ndërsa ai qëndronte i ulur në makinë, unë qëndroja tek dera dhe e mbylla atë për të. Ai e mbyllte dritarën (xhamin në derë të makinës) dhe më shikonte në sy dhe buzëqeshte. Pastaj unë e futa kokën brenda makinës dhe e putha atë në ballë dhe qëndrova aty deri sa emiri e nisi makinën dhe u largua me të. Një skenë emocionale të cilën vetëm ata që kanë provuar diçka të tillë mund ta kuptojnë.

Rënja e Tij Shehid

Për disa shkaqe të caktuara, operacioni Istish'hadije (vetëflijues) ishte anuluar dhe kur unë dëgjova për këtë, i kisha ndjenjat e përziera. Isha i lumtur por në të njejtën kohë i mërzitur për të. Unë e pashë atë disa ditë më vonë dhe e pyeta rreth kësaj. Mund ta ndjeja se ishte i mërzitur që (operacioni) ishte anuluar por përsëri ai ishte i përmbajtur.

Muajt e ardhshëm e gjetën atë të etur për Shehidllëk. Unë isha i plagosur në atë kohë kështuqë nuk e shihja shpesh, por pata dëgjuar se ai i ishte bashkuar batalionit 'Ingimas'. Ky është batalioni i cili shkon i pari në çdo betejë. Është linja e frontit për çdo betejë dhe ata besatohen që të fitojnë ose të vdesin. Të paktë janë ata që i bashkangjiten këtij batalioni dhe vetëm pak nga të paktët mbijetojnë. Unë isha i gëzuar që dëgjoja se ai i ishte bashkangjitur këtij batalioni dhe secili që e dëgjonte këtë, dëshmonte se kjo ishte gjëja më e mirë për të. Të gjithë që e njihnin atë, e dinin se ai i përshtatej krejtësisht këtij batalioni.

Ai gjithnjë shkonte në beteja me mentalitetin ja fitore ja vdekje, pa një plan për tërheqje, kështuqë ne të gjithë e dinim se ai i përshtatej mrekullisht këtij batalioni.

Disa muaj më vonë Ebu Talut Belgjiki më tregoj se Ebu XhundUllahi kishte arritur Shehidllëkun. Ai, me 5 vëllezër të tjerë, kishin hipur në pjesën e prapme të një kamioni duke e përdorur mbulojën (e kamionit) për tu fshehur, një civil i kishte quar deri tek një pikëkontrollë i FSA-së në Mari'. Pasi që kamioni ishte afruar afër pikëkontrollit, vëllezërit në pjesën e prapme kishin kërcyer jasht dhe kishin hapur zjarrë ndaj armikut. Ebu XhundUllahi kishte qenë i vetmi që ishte qëlluar. Vëllezërit ia kishin dalë që t'i vrisnin armiqët, ta tërhiqnin trupin e tij dhe ta sjellnin atë prapë në bazë.

Ebu XhundUllahi më në fund e arriti atë që po e dëshironte për kaq shumë kohë; Shehidllëkun në rrugën e Allahut (‘azze ue xhel)

Të gjithë që e njihnin thonin se kjo ishte mënyra që ai dëshironte që të vdiste. Kjo i përshtatej përsonalitetit të tij krejtësisht. Ai ishte i cili kishte dëshirë që ta sulmonte armikun gjat natës. Ai ishte i cili vraponte në ballë për në betejë. Ai ishte i cili ishte një ushtarë i vërtetë i Allahut (‘azze ue xhel). Edhe shumë mund të thuhet rreth Ebu XhundUllahit siç dëshmojnë të gjithë që e kanë njohur atë, megjithatë kjo edhe ashtu u zgjat më shumë se sa që fillimisht e kam planifikuar.

Përfundim

Ky është vetëm një fragment në jetën e vëllait tonë fisnik Ebu XhundUllahit dhe një fragment i asaj se çfar është jeta e Xhihadit. Vërtetë jeta e ribetit është një vend ku zemrat vërtetë lidhen, ku lidhjet e vëllezërisë vërtetë bashkohen dhe ku i takoni më të mrekullueshmit nga të gjithë vëllezërit. Dashuria jonë për Islamin na bashkon, edhe pse gjuhët tona janë të ndryshme. Vetëm një ditë në ribet duke qëndruar me vëllezërit është e mjaftueshme që të rritet dashuria në mes jush.

Ebu XhundUllahi njihej si një luftëtarë shumë trim, inshaAllah shpirti i tij tani është duke pushuar në zemrën e një zogu të gjelbërt duke shëtitur përreth nën fronin e të gjithëfuqishmit. Unë i përfundoj këto fjalë duke u lutur që Allahu (‘azze ue xhel) të më bashkoj mua me vëllezërit e mi të dashur në Firdeus, amin.

Dhe i gjithë falënderimi i takon Allahut, Zotit të të gjithë botëve.

E shkruar nga Ebu Se'id Al-Britani

Al-Bab, Sham.

15/11/1436 (Që korespondon në 30/08/2015)